

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Martina Kopy, v právní věci

žalobce: **TOURIST CENTRUM s. r. o.**, IČO 47972840
sídlem Švédská 414/10, 779 00 Olomouc
zastoupený advokátkou JUDr. Kristýnou Oberfalcerovou, DEA, DESS
sídlem Na Bělidle 64/3, 150 00 Praha 5 - Smíchov

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 3. 2021, sp. zn. ÚOHS-R0120/2020/HS, č. j. ÚOHS-07512/2021/164/AŠi

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 10. 5. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Předseda“) ze dne 9. 3. 2021, sp. zn. ÚOHS-R0120/2020/HS, č. j. ÚOHS-07512/2021/164/AŠi (dále také „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad podaný žalobcem a společnostmi UNNI Trading, s.r.o. (dále jen „UNNI Trading“)

a MIFIN s.r.o. (dále jen „MIFIN“; tyto dvě společnosti společně se žalobcem jako „Rozkladatelé“) a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „žalovaný“) ze dne 26. 5. 2020, sp. zn. ÚOHS-S0466/2017/KD, č. j. ÚOHS-14254/2020/853/PBe (dále také „rozhodnutí žalovaného“), podle kterého se měli Rozkladatelé společně s později do řízení přibranou společností H. P. – WORLD, s. r. o. (dále jen „H. P. – WORLD“; Rozkladatelé společně se společností H. P. – WORLD dále též jako „Soutěžitelé“), dopustit spáchání přestupku dle ustanovení § 22a odst. 1 písm. b) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (dále jen „ZOHS“), kdy přinejmenším v období od 4. 7. 2012 do 6. 12. 2017 si měli vzájemně rozesílat a přeposílat denní směnné kurzy valut a koordinovat tímto způsobem stanovování denních nákupních a prodejních cen valut v jimi provozovaných směnárnách. Tímto jednáním měli Soutěžitelé uzavřít zakázanou dohodu a narušit tak hospodářskou soutěž při provozování směnářské činnosti ve směnárnách na území města Olomouce, a tedy porušit zákaz stanovený v § 3 odst. 1 ZOHS. Dále pak byla předmětným rozhodnutím Soutěžitelům uložena povinnost zdržet se protisoutěžního jednání a zaplatit pokutu, a to v případě žalobce ve výši 1 278 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce namítá nezákonnost správních rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení. Rozkladatelé jsou jediným soutěžitelem. Žalovaný jejich vztah chybně vyhodnotil a závěr o samostatných soutěžitelích a protisoutěžním vztahu mezi žalobcem a H. P. – WORLD učinil bez dostatečného skutkového zjištění. Nedostatečně byla zohledněna fakta, nebyla posouzena v celistvosti. Předseda pouze přebral právní názor žalovaného, aniž by dostatečně prokázal existenci zakázané dohody a protisoutěžního jednání. Byť Předseda doplnil dokazování, opomenul do svého rozhodnutí promítnout všechny relevantní skutečnosti, rozhodnutí neopřel o průkazné důkazy. Tento postup zakládá rozpor s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Procesní práva žalobce byla potřena.

K postavení Rozkladatelů a jejich vzájemných vazeb

3. V rámci relevantního trhu představují Rozkladatelé jediného soutěžitele (single undertaking) a jedinou hospodářskou jednotku (single economic unit) v souladu s unijní aplikační praxí. Působení jako jediný soutěžitel je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 29. 10. 2007, sp. zn. 5 As 61/2005. Existence zakázané dohody je vyloučena. Žalobce měl vedoucí postavení, ovládal společnosti UNNI Trading a MIFIN, to dokládá rozesílání kurzovních lístků spolu s pokyny žalobcem. Nabytí kontroly je typickým a legitimním případem spojování soutěžitelů. Žalobce cituje § 12 odst. 2 a 4 ZOHS a odkazuje na § 74 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (dále jen „ZOK“). Žalobce byl oprávněn udělovat pokyny. Jednání Rozkladatelů bylo legální koordinací obchodní (cenové) strategie v rámci ovládnutí jediného soutěžitele. Mezi Rozkladateli existovaly vztahy kontroly a ovládnutí intenzity zakládající důvodný předpoklad pro existenci jedné hospodářské jednotky. Vazby mezi Rozkladateli jsou rodinného a ekonomického charakteru. O ovládnutí svědčí rovněž smluvní vztahy mezi Rozkladateli.

K povaze a intenzitě vazeb mezi žalobcem a společností UNNI Trading

4. Závěr o samotných soutěžitelích Předseda opřel o tvrzení nezávislého vystupování společnosti UNNI Trading na relevantním trhu vnímání Rozkladatelů navzájem jako konkurenti. Domněnka o konkurenčnosti je mylná, nepodložená důkazy. Předmětem e-mailové komunikace nemohlo být jednání konkurentů na trhu. Argument Předsedy je účelově vykonstruovaný, omezil se pouze na e-mail. Ten se netýkal relevantního trhu, nýbrž města Bohumín. Předseda nepřikládal váhu důvodné argumentaci Rozkladatelů stran vzájemného vztahu smluvní povahy.
5. Tři směnárny UNNI Trading byly ke dni 1. 1. 2018 převedeny na žalobce na základě Smlouvy o komisi a vzájemné spolupráci ze dne 5. 6. 2007 (dále jen „Komisionářská smlouva“) a dále

Dohodou o ukončení Smlouvy o komisi a vzájemné spolupráci ze dne 15. 12. 2017 (dále jen „Dohoda o ukončení Komisionářské smlouvy“). Komisionářská smlouva je relevantní z hlediska nastolení vztahu ovladatelnosti – byl dán koordinovaný postup. V Komisionářské smlouvě lze spatřovat závislost UNNI Trading na žalobci. Právní závěr žalovaného o existenci zakázané dohody nemůže obstát. Uzavřením Komisionářské smlouvy vznikl vztah charakteru *principal-agent* odpovídající vztahu mezi *společností a jejím obchodním zástupcem* nebo vztahu mezi *zmocnitelem a jeho zmocněncem*, tak jak je vymezuje Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2005 ve věci *DaimlerChrysler AG T-325/01*. Dle Komisionářské smlouvy se UNNI Trading *zavazuje, že se při provozu, vybavení a obchodního vedení směnárny bude řídit pokyny*. Žalobce k obchodnímu vedení odkazuje na rozsudek ze dne 18. 3. 2005, č. j. 4 Afs 24/2003-81. K provozování směnářské činnosti přistoupila UNNI Trading až v souvislosti se závazkem žalobce jednostranného poskytování nezbytných nehmotných prvků, předání know-how, zkušeností se směnářskou činností a dále vedení obchodní strategie. Na podkladě Komisionářské smlouvy byla založena silná ekonomická vazba. Žalobce se zavázal poskytnout UNNI Trading veškeré finanční prostředky pro provádění činnosti komisionáře. O splnění závazku vypovídá Smlouva o půjčce uzavřená dne 5. 6. 2007 mezi žalobcem a UNNI Trading (dále jen „Smlouva o půjčce“) znějící na poskytnutí finančních prostředků ve výši 1 000 000 Kč. Doložení smluvního propojení mezi žalobcem a UNNI Trading konstatuje i Předseda.

6. Žalovaný zakládá své stanovisko o neexistenci jediné hospodářské jednotky na vystupování UNNI Trading svým jménem, nezávisle, na vlastní účet a odpovědnost a na základě povolení od České národní banky (dále též „ČNB“) k provozování směnářské činnosti. To je v kontextu unijní judikatury absurdní a formalistické. Žalovaný opomíjí vypořádání se s materiální povahou postavení Rozkladatelů, jejichž vzájemné vazby jsou vyjma smluv dány i v rovině faktické. Jediná hospodářská jednotka je na unijní úrovni vymezena základními definičními znaky – dle rozhodnutí Tribunálu ve věci T-1 1/89, Shell (dále jen „Rozsudek Shell“): jednotná organizace osobních, hmotných a nehmotných prvků, které jsou svou povahou materiální a jejichž naplnění Rozkladatelé splňují.

K povaze a intenzitě vazeb mezi žalobcem a společností MIFIN

7. Žalobce se společností MIFIN naplňují základní definiční znaky konceptu jedné hospodářské jednotky definované Rozsudkem Shell. Mezi společnostmi existují rodinné vazby – společníky a jednateli obou společností jsou příslušníci rodiny Odstrčilových. Jednatel a jediný společník společnosti MIFIN (Michal Odstrčil), je synem Ing. Pavla Odstrčila a Jarmily Odstrčilové a bratrem Ing. Martina Odstrčila (jednatel a společník žalobce). Žalobce a MIFIN jsou rodinným závodem ve smyslu ustanovení § 700 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Mezi žalobcem a MIFIN byla ekonomická vazba na základě Smlouvy o tichém společenství a vzájemné spolupráci ze dne 10. 3. 1999 (dále též „Smlouva o tichém společenství“). V rámci Smlouvy o tichém společenství Ing. Pavel Odstrčil a Jarmila Odstrčilová vložili do společnosti MIFIN vklad o výši 1 000 000 Kč, ten desetinásobně převyšuje základní kapitál a žalobce činí největším věřitelem. Podpisem Smlouvy o tichém společenství byl žalobce v privilegovaném postavení vůči MIFIN. Vklad žalobce byl klíčový pro počáteční fázi podnikání MIFIN. Je nelogické, aby vlastníci jedné společnosti podporovali vznik jiné se stejným předmětem podnikání, a tím si vytvořili dalšího konkurenta. Případná výpověď Smlouvy o tichém společenství by pro MIFIN mohla být likvidační. Žalobce nehmotné prvky jednotně organizuje tak, že je jednosměrně poskytuje společnosti MIFIN.
8. Hospodářským cílem bylo koordinované provozování směnářské činnosti na území města Olomouce. Tento cíl nebyl protisoutěžním cílem zakázané dohody. Zakázané dohody jsou uzavírány s úmyslem zamezení konkurence. Zde posuzovaná koordinace chování vznikla v rámci obchodní strategie mezi subjekty, které si konkurovat nechtěly. Žalobce se neztotožňuje se závěrem Předsedy, že Smlouva o tichém společenství upravující i záležitosti týkající se nehmotných prvků, je problematická, neboť obsahuje písemné vyjádření zakázané dohody.

9. Žalobce má vůči MIFIN vedoucí roli, MIFIN samostatně obchodně nerozhodovala. Obchodní vedení a strategie byly v rámci jednoho soutěžitele od počátku koordinovány žalobcem. Určitou míru interní samostatnosti vykazuje každý subjekt. Komentář k § 74 odst. 1 ZOK upřesňuje, že zákon vymezuje ovládnání jako *kvalifikovanější stupeň ovlivnění*. Zákon vnímá ovlivnění v materiálním pojetí – jako jakýkoliv výkon skutečného vlivu, v jehož příčinné souvislosti dojde k určitému chování korporace. Ovládnání se oproti ovlivnění má vyznačovat možností opakovaného výkonu rozhodujícího vlivu. Pokud se MIFIN po celou dobu při provádění směnárenské činnosti řídí pokyny žalobce, jedná se o případ pravidelného, nikoliv nahodilého ovlivňování, a tedy ovládnání. Faktické ovládnání nemusí být podloženo formální smlouvou, neexistuje taxativní výčet podob, jež na sebe může brát. Dle správních orgánů příbuzenské vztahy mezi společníky nevytváří ovládací vztah a tiché společenství nemůže založit účast tichého společníka k založení ovládacího vztahu. Je třeba vycházet z kombinace všech specifických prvků, jež je třeba zohlednit nejen individuálně, ale i v jejich souvislostech a celistvosti. Předseda připustil určitou součinnost tichého společníka na podnikání, uvádí rozhodnutí Nejvyššího soudu, z něhož nevyplývá vyloučení účasti tichého společníka na podnikání. Žalobce s MIFIN tvoří jediného soutěžitele, existuje mezi nimi jednotná organizace hmotných, nehmotných a osobních prvků, a dále dlouhodobě sledovaný hospodářský cíl.

Ke vztahu Žalobce se společností H. P. - WORLD

10. Přibrání H. P. - WORLD do správního řízení je účelové. Cílem je ztížení prokazování existence jediného soutěžitele. Argument jediného soutěžitele Rozkladatelé vznesli již v březnu 2018. H. P. - WORLD byla přibrána až poté, co byl žalovaný obeznámen s hlavním argumentem žalobce. Obavu účelovosti jednání žalovaného nerozptýlil ani Předseda. Předseda se opírá o e-mailovou komunikaci mezi žalobcem a H. P. - WORLD. Prokazování protisoutěžního jednání je nedostatečné. Není po právu založit usvědčení ze spáchání správního deliktu na pouhých spekulacích stran relevance obsahu e-mailové komunikace. Mezi Žalobcem a H. P. - WORLD docházelo k elektronické komunikaci, ta byla však založena na poptávce H. P. - WORLD po službě poskytnuté žalobcem (žádost o zasílání kurzovního lístku) a ostatními Rozkladateli jakožto jedinou hospodářskou jednotkou. Společnosti H. P. - WORLD nebyly adresovány žádné jiné informace či pokyny. Sdílení kurzovních lístků není způsobilé omezit konkurenci mezi soutěžiteli. Konkurenční vztah mezi těmito dvěma subjekty zůstal zachován.
11. Mezi H. P. - WORLD a Rozkladateli byl vertikální vztah poskytovatele služby a klienta. Účelová argumentace žalovaného je nepodložená důkazy. Žalovaný bez odůvodnění odkazuje na případ vertikálního vztahu v podobě zasílání kurzovních lístků s tím, že tato situace se tento případ nevztahuje. Vertikální vztah může v případě zasílání kurzovních lístků dle žalovaného naplnit pouze vztah banky a provozovatele směnárny. Poměr mezi těmito subjekty žalovaný nesubsumuje pod skutkovou podstatu zakázané dohody, naopak ji vyjímá, a to bez uvedení bližších důvodů. Pokud banka může v rámci vertikálního vztahu sdílet s klientem (směnárnou) kurzovní lístky a být na relevantním trhu konkurentem klienta v rámci horizontálního vztahu, může taková situace nastat i mezi provozovateli směnárny. Zákon nepřisuzuje bankám výsadní postavení. Kurzovní lístky mohou být zasílány jinými subjekty než bankami. Předseda se ztotožňuje se žalovaným, přestože žalovaný vertikální vztah připouští, a opírá se o představy ideálního stavu trhu, nedovojuje je na základě právní úpravy či skutečnosti na trhu. Předseda připouští možnost vertikálního vztahu mezi směnárnicí, avšak vylučuje jeho existenci v daném případě. Předseda se dopouští obdobných rozporů jako žalovaný: *již z toho důvodu, že samotný vertikální vztah mezi směnárnicí by měl být spíše ojedinělý a dominantním vztahem by tak měl být vztah horizontální*". Tento argument nemůže obstát jako věcný. Předseda též ale uvádí: *„mezi směnárnami a bankami existuje především horizontální vztah, není však vyloučen i vertikální vztah, kdy mohou být směnárny zároveň klienty bank*". V případě bank Předseda uvádí stejné vymezení jejich vertikálního vztahu s klientem jako u vzájemného vztahu směnárnic, kdy vertikální vztah by měl být v obou případech spíše druhotným vedle vztahu horizontálního. Předseda i Žalovaný shledávají jiný

účinek jednání v okamžiku, kdy je na straně poskytovatele služby banka a kdy subjekt od banky odlišný (směnárník). Tento postoj trvá na tom, že jde o horizontální vztah s vyloučením vertikálního vztahu je šikanózní.

K nezákonnosti a nepřiměřenosti uložených pokut

12. Pokuta neměla být vyměřena. Žalobce se nedopustil protisoutěžního jednání. Uložení pokuty je neodůvodněné a nezákonné. Žalovaný porušil princip proporcionálního rozložení pokuty mezi účastníky řízení a zásadu rovného a spravedlivého trestu – vyměřil pokutu žalobci a společnosti MIFIN na základě čistého obratu za rok 2018, společnosti UNNI Trading z obratu za rok 2017. Předseda se tímto vůbec nezabýval a odkázal na rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se s uvedeným nevypořádal, pouze odůvodňoval judikaturní zakotvení výše 0,5 % čistého obratu – minimální výše pokuty naplňující represivní funkci individualizovaného trestu. Výpočet pokuty na základě obratů dosažených Rozkladateli je v případě směnářské činnosti nesmysl. Brány v potaz mají být kurzovní rozdíly. Nelze počítat s tržbami tak, že se do obratu zahrnou veškeré částky předané směnárně, nejedná se o tržby jako v případě prodeje zboží. Je třeba postupovat jako v případě bank, kde nelze do obratu počítat veškeré částky od zákazníků.
13. Způsob výpočtu pokuty není v souladu s vlastní rozhodovací praxí. Má-li mít pokuta dostatečný odstrašující efekt dle bodu 16 Zásad stanovování pokut účinných do 23. 4. 2018, musí výše pokuty odpovídat alespoň 0,5 % čistého obratu za poslední ukončené účetní období daného subjektu. To nemá oporu v zákoně. Nelze souhlasit se stanovením základní procentuální výše výpočtu pokuty, koeficientem času, ani s navýšením z důvodu tzv. přitěžujících okolností. Stanovení základní „sazby“ výměry pokuty na 2,1 % je nepřiměřené. Jednání Soutěžitelů nemělo vliv na trh směnářských služeb v Olomouci. Spotřebitele nijak neovlivnilo. Kurzy byly velmi nízké, mnohdy nižší než u konkurentů. Na relevantním trhu existoval konkurenční boj. Není zřejmé, na základě čeho byl koeficient času stanoven. Navýšení pokuty o 20 % z důvodu úmyslného jednání je absurdní. Rozkladatelé jednali v rámci jedné rodiny a v rámci komisionářské smlouvy. Je absurdní navýšení pokuty o dalších 20 % u žalobce z důvodu jeho iniciační role. UNNI Trading je sankcionována dvakrát – poprvé z obratu dosaženého na relevantním trhu za rok 2017, podruhé v rámci sankcionování žalobce z čistého obratu za rok 2018 (převedení směnárny na žalobce k 1. 1. 2018). Žalovaný vyměřuje pokutu z částky obratu, jehož by žalobce nedosáhl, pokud by nedošlo ke změně majetkových poměrů mezi jím a UNNI Trading. Dvojitá sankcionování je nepřijatelné.
14. Hodnocení osoby delikventa k okamžiku ukládání sankce je legitimní postup. Tato legitimita může však obstát pouze do míry, kdy uvedený postup nepovede k uložení nespravedlivé sankce. Žalovaný si nesmí počínat svévolně. Výše pokuty má reflektovat finanční situaci dané osoby k okamžiku ukládání sankce. Pokud žalovaný zohledňuje situaci kolem COVID-19 při lhůtě splatnosti, je třeba ji zohlednit i při stanovování výše pokuty. Tato okolnost je mimořádnou a nepředvídatelnou. Sankce nemá způsobit nadměrnou újmu. Směnářská činnost je jedna z oblastí nejvíce dotčených pandemií COVID-19 (omezení cestovního ruchu, a tedy směny peněz). Uložená pokuta je pro žalobce likvidační. Žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 3/02. V nejbližší době nelze očekávat, že by výnos ze směnářské činnosti byl v takové výši, aby byl schopen žalobce vyvíjet jakoukoliv další podnikatelskou činnost mimo své snahy o úhradu uložené pokuty. Z účetních výkazů za období 2018–2020 vyplývá sestupná tendence hospodářského výsledku. Tržby v období jara 2020 klesly o 42 % oproti roku 2018 a o 46 % oproti roku 2019. Je nutné zohlednit konsekvence uložení pokuty. Dojde-li k velkému zásahu do financí, projevuje se to na nemožnosti použít finanční prostředky ve výši pokuty k jejich plánované investici. Tím vzniká ušlý zisk převyšující pokutu a prohlubuje nestabilní finanční situaci. Situace je neudržitelná, další zásah do finančních toků by byl likvidační.
15. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí a rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný shrnul podstatu věci, námitky žalobce a navrhl zamítnutí žaloby. Rozkladatelé netvoří jednu hospodářskou jednotku, resp. jednoho soutěžitele. Námitky jsou účelové. Závěr o tom, že nejde o jednoho soutěžitele, předestřel již Krajský soud v rámci rozhodování o údajném nezákonném zásahu (rozsudek ze dne 27. 6. 2018, č. j. 29 A 14/2018-83). Žalobce se domáhá aplikace ustanovení (§ 12 ZOHS), které se zakázaných dohod netýká. Správní řízení se nevedlo o spojování soutěžitelů, nýbrž o protisoutěžním jednáním. Fúze nebyla naplněna. Žalovaný nepopírá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, č. j. 5 As 61/2005-183 ve věci Česká rafinérská. Šlo však o jiný případ, v němž se posuzoval vztah mateřské a dceřiné společnosti. Žalobce účelově vytrhává z kontextu citaci z rozsudku.
17. Žalobce a UNNI Trading působili a vystupovali na trhu nezávisle, byli konkurenty a netvořili spolu jednu hospodářskou jednotku. O samostatném postavení přitom svědčí řada skutečností. Žalovaný se detailně zabýval smluvním propojením jednotlivých společností. Osobní plány či pohnutky jednatele UNNI Trading nehrají roli. Smlouva o půjčce sama o sobě žádný ovládací vztah nezakládá. Finanční výpomoc neznamená, že by společnosti přestaly být konkurenty. Žalobce a MIFIN působili a vystupovali nezávisle, byli konkurenty, netvořili jednu hospodářskou jednotku. O jejich samostatném postavení přitom svědčí řada skutečností. Znaky jedné hospodářské jednotky uvedené v Rozsudku Shell nebyly naplněny. Příbuzenské vztahy mezi jednotlivými společníky nevytváří ovládací vztah. Společnosti nejsou personálně ani majetkově propojeny. Společnosti tak netvořily rodinný závod. Tichý společník se neúčastní podnikání – viz rozsudek ze dne 23. 8. 2011, sp. zn. 23 Cdo 1733/2010). Příbrání H. P. – WORLD nebylo účelové. Indicií byla e-mailová komunikace. Příbrání účastníka do zahájeného správního řízení je zákonný a legitimní postup, nejedená se o ojedinělý postup. Zakázaná dohoda byla prokázána rovněž faktickým jednáním na trhu. Vertikální vztah je vyloučen.
18. Uložení pokuty bylo oprávněné. Při určení výše pokut postupoval žalovaný v souladu se zákonem. Dostatečně zdůvodnil, proč byla pokuta žalobci a MIFIN uložena na základě čistého obratu za rok 2018 a UNNI Trading na základě hodnot prodeje za rok 2017. Samotná pandemie COVID-19 nemá vliv na stanovení výše pokuty.

IV. Replika žalobce

19. Žalobce v replice setrval na svých tvrzeních uvedených v žalobě. Nad rámec uvedl, že nesouhlasí s tím, že Komisionářská smlouva obsahuje prvky zakázané protisoutěžní dohody. Subjektům je na vůli smluvně ujednat společné působení na trhu. Dílčí modifikace obecného typu komisionářské smlouvy nic nemění na souladu s rozsudkem ze dne 15. 9. 2005 ve věci DaimlerChrysler. Argumentace, že e-mailovou komunikací lze interpretovat vzájemné vnímání se jako konkurenti, účelová, nemůže nic změnit na míře propojení mezi žalobcem a UNNI Trading. Nelze souhlasit s výkladem Smlouvy o tichém společenství, tedy že smlouva obsahuje prvky zakázané protisoutěžní dohody. Na obchodním vedení žalobce nemohou nic změnit ani obecná pravidla vztahující se ke smlouvám o tiché společnosti.

V. Duplika žalovaného

20. Žalovaný setrval na své argumentaci a odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 11. 2021, č. j. 29 Af 14/2020-169. Soud se zde vyjádřil i ke konceptu jedné hospodářské jednotky, neboť jeden ze žalobců naopak namítal neexistenci jedné hospodářské jednotky – v uvedeném případě je evidentní majetkové a personální propojení společností. Krajský soud při hodnocení existence jedné hospodářské jednotky vycházel z údajů obsažených v obchodním rejstříku. U žalobce žádné majetkové ani personální propojení prokázáno nebylo. Dle rozsudku Česká rafinérská je vždy nutno posoudit, zda dceřiná společnost nemůže autonomně určovat své jednání na trhu, ale musí následovat pokyny své mateřské společnosti. To za předpokladu, že jsou

obě společnosti majetkově i personálně propojené. Pro existenci jedné hospodářské jednotky je nezbytné skutečné propojení společností. Žalobce výkon kontroly neprokázal. Snaha podřadit tyto společnosti pod jednu hospodářskou jednotku za účelem úniku trestu se proto žalovanému stále jeví jako ryze účelová. K pokutě žalovaný odkazuje na rozsudky Krajského soudu v Brně: rozsudek ze dne 25. 6. 2020, č. j. 62 Af 26/2019-213 a rozsudek ze dne 14. 12. 2020, č. j. 29 Af 54/2019-82.

VI. Triplika žalobce

21. Krajský soud se v rozsudku ze dne 23. 11. 2021, č. j. 29 Af 14/2020-169, vyjádřil ke konceptu jedné hospodářské jednotky: „*jediného soutěžitele tvoří majetkově a personálně propojené subjekty, přičemž není podmínkou, aby všechny takto propojené subjekty působily na totéž relevantním trhu*. Dále uvedl: „*Rozhodující je výkon kontroly, kterou toto propojení umožňuje*.“ Tuto větu žalovaný ve vyjádření záměrně neuvedl. Kritérium kontroly bylo v daném případě zcela naplněno. Tvrzení, že při hodnocení existence hospodářské jednotky je nutné vycházet z obchodního rejstříku, nemá oporu v zákoně. To, že v určitém případě krajský soud z obchodního rejstříku vycházel, nesvědčí o tom, že má být takový postup pravidlem. Žalobce se opírá o smluvní závazky. Rodinné vztahy jsou seznatelné z obchodního rejstříku.

VII. Jednání konané dne 21. 11. 2023

22. Při jednání setrvali účastníci na svých stanoviscích, prezentovaných v písemných podáních soudu.

VIII. Posouzení věci soudem

23. Krajský soud v Brně (dále také „soud“), za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí Předsedy, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (žalovaného), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. Podstatu meritorních žalobních námitek, a tedy i podstatu nyní projednávané věci, tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry Předsedy (a žalovaného) stran porušení zákazu stanoveného v § 3 odst. 1 ZOHS, čímž se dopustil správního deliktu dle § 22a odst. 1 písm. b) tohoto zákona. V předmětné věci není sporu o vymezení relevantního trhu.
25. Dle § 2 odst. 1 se soutěžitelem „*rozumí fyzické a právnické osoby, jejich sdružení, sdružení těchto sdružení a jiné formy seskupování, a to i v případě, že tato sdružení a seskupení nejsou právními osobami, pokud se účastní hospodářské soutěže nebo ji mohou svou činností ovlivňovat, i když nejsou podnikateli*.“
26. Dle § 3 odst. 1 ZOHS (v rozhodném znění) „*[d]obody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen „dobody“), jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen "Úřad") nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku. Dobody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nejsou považovány za zakázané*.“ Přitom dle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS platilo, že „*[p]rávnická nebo podnikající fyzická osoba se jako soutěžitel dopustí správního deliktu tím, že [...] uzavře dohodu v rozporu s § 3 odst. 1*“, kdy dle § 22a odst. 2 téhož zákona „*za správní delikt podle odstavce 1 písm. a) se uloží pokuta do 300 000 Kč nebo 1 % z čistého obrátu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období a za správní delikt podle odstavce 1 písm. b), c), d), e) nebo f) pokuta do 10 000 000 Kč nebo 10 % z čistého obrátu dosaženého soutěžitelem za poslední ukončené účetní období*“.
27. Z citovaného § 3 odst. 1 ZOHS tedy mimo jiné vyplývá, že protisoutěžní dohoda musí být způsobilá alespoň potenciálně narušit hospodářskou soutěž, a dopad tohoto narušení nesmí být pouze zanedbatelný. U protisoutěžních dohod, které jsou již ze své podstaty způsobilé omezit hospodářskou soutěž, není třeba prokazovat skutečné dopady na relevantní trh. Tyto „tvrdé“ protisoutěžní dohody jsou natolik závažné, že není zásadně třeba prokazovat skutečný

protisoutěžní účinek; ten se presumuje již v důsledku prokázání takového protisoutěžního jednání.

28. Ze spisového materiálu vyplývá, že správní řízení bylo zahájeno z moci úřední dle § 46 správního řádu, ve spojení s § 21 ZOHS pod sp. zn. ÚOHS-S0466/2017/Kd, a to ve věci možného porušení § 3 odst. 1 ZOHS, jehož účastníky byli výše specifikovaní Soutěžitelé. Možné porušení citovaného ustanovení bylo žalovaným spatřováno v „jednání ve vzájemné shodě a/nebo dohodě mezi účastníky správního řízení, případně s dalšími soutěžiteli(...)“.
29. Žalovaný dospěl k závěru, že Soutěžitelé si přinejmenším v období od 4. 7. 2012 do 6. 12. 2017 vzájemně rozesílali a přeposílali denní směnné kurzy valut a koordinovali tímto způsobem stanovování denních nákupních a prodejních cen valut v jimi provozovaných směnárnách. Tímto jednáním účastníci řízení podle výroku I. rozhodnutí žalovaného uzavřeli zakázanou dohodu a narušili hospodářskou soutěž při provozování směnárenské činnosti ve směnárnách na území města Olomouce a tím porušili zákaz uvedený v § 3 odst. 1 ZOHS a dopustili se přestupku dle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS. Za popsany přestupek uložil žalovaný účastníkům řízení podle § 22a odst. 2 ZOHS pokuty, a to žalobci ve výši 1 278 000 Kč; společnosti UNNI Trading ve výši 500 000 Kč; společnosti MIFIN ve výši 200 000 Kč a společnosti H. P. - WORLD ve výši 25 000 Kč.
30. Hlavní argumentací žalobce, která prostupuje žalobou, je skutečnost, že Rozkladatelé vystupovali v rámci relevantního trhu jako jediný soutěžitelé (single undertaking) a byli jediná hospodářská jednotka (single economic unit), v souladu s rozhodovací praxí na evropské úrovni. Žalobce měl ovládat společnosti MIFIN a UNNI Trading. O vedoucí roli žalobce dle Rozkladatelů svědčí skutečnost, že v rámci e-mailové komunikace to byl vždy žalobce, kdo ostatním rozesílal kurzovní lístky spolu s pokyny.
31. Žalobce svá tvrzení o jediném soutěžiteli (tedy majetkové a další propojení) dokládá Komisionářskou smlouvou a Smlouvou o půjčce ve vztahu k UNNI Trading a Smlouvou o tichém společenství ve vztahu k MIFIN.
32. Dle Rozsudku Shell, na nějž odkazuje žalobce i žalovaný, se podnikem (soutěžitelem) rozumí hospodářská jednotka sestávající z jednotné organizace osobních, hmotných a nehmotných prvků, které dlouhodobě sledují specifický hospodářský cíl a které mohou přispět ke spáchání protiprávního jednání.
33. Dle rozsudku SDEU ze dne 16. 11. 2000, ve věci C-294/98, *Metsa-Serla*, je protisoutěžní jednání možné přičíst soutěžiteli, který neurčoval své jednání na trhu samostatně, ale plnil pokyny vydané posledně uvedeným podnikem, zejména s ohledem na hospodářské a právní vazby, které je spojují.
34. V rozsudku SDEU ze dne 2. 10. 2003, ve věci C-196/99, *Aristrain* (dále též „Rozsudek Aristrain“), Soudní dvůr Evropské unie v souvislosti s posuzováním viny a sankce odmítl považovat dvě společnosti za jednu hospodářskou jednotku z důvodu absence rozhodujícího vlivu a možnosti nezávislého jednání na trhu. To, že základní kapitál dvou různých obchodních společností patří téže osobě nebo téže rodině, není dle SDEU samo o sobě dostačující k doložení existence hospodářské jednotky mezi těmito dvěma společnostmi s důsledkem podle soutěžního práva.
35. Dle rozsudku NSS ze dne 29. 10. 2007, č. j. 6 As 61/2005-183 je soutěžitelem, resp. podnikem v terminologii práva Evropských společenství „hospodářská jednotka, která nemusí být totožná s podnikatelem – právním subjektem. Na jedné straně mohou být za soutěžitele (podniky) považována i různá uskupení bez právní subjektivity, na druhou stranu některé obchodní společnosti nejsou za samostatné soutěžitele (podniky) považovány. Za druhý zmiňovaný příklad mohou být považovány právě např. obchodní společnosti (dcery) zcela kontrolované jinou společností (matkou).“

36. Jak žalovaný správně uvedl, dle koncepce jedné hospodářské jednotky (single economic unit) subjekty, mezi nimiž existuje vztah kontroly, tvoří jeden hospodářský celek. To je třeba při aplikaci soutěžního práva zohlednit. Tato koncepce má své místo jak při určení, kdo je soutěžitelem (§ 2 odst. 1 ZOHS), tak při celkovém hodnocení případu z pohledu zkoumání, zda byly naplněny znaky protisoutěžního jednání (§ 3 odst. 1 ZOHS). V rámci jedné hospodářské jednotky je vzájemná hospodářská soutěž mezi jeho jednotlivými subjekty z podstaty věci vyloučena. Nemůže tak být chráněna či vynucována soutěžním právem. Pro konstatování přestupku zakázané dohody ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS se tedy musí jednat o dohodu mezi samostatnými soutěžiteli netvořící jednu hospodářskou jednotku.
37. Je tedy nutno posoudit, zda mezi Rozkladateli byly vztahy kontroly a ovládání takové intenzity, na jejímž základě by bylo možné dojít k závěru, že spolu Rozkladatelé tvořily v rozhodném období jednu hospodářskou jednotku, resp. jednoho soutěžitele.

Smluvní a další vztahy žalobce a společnosti UNNI Trading

38. Komisionářská smlouva byla uzavřena dne 5. 6. 2007, se žalobcem jako komitentem a společností UNNI Trading jako komisionářem. Komisionářskou smlouvou se UNNI Trading zavázala obstarat pro žalobce otevření a provoz dalších poboček směnáren na území města Olomouce, příp. dalších měst, pokud se na tom společnosti dohodnou, a sjedná svým jménem na účet žalobce příslušné nájemní a jiné smlouvy. Umístění směnárny a další podmínky pro uzavření nájemní či jiné smlouvy měly být vždy předem projednány se žalobcem. Žalobce byl oprávněn odmítnout uzavření smlouvy, nebude-li to ekonomicky výhodné. UNNI Trading měla dle Komisionářské smlouvy svoji činnost provádět zejména za účelem otevření a provozu směnáren na lukrativních místech, a to zejména v obchodních domech či centrech města. Žalobce měl poskytnout finanční prostředky na činnost dle této smlouvy a dále měl poskytnout společnosti UNNI Trading veškeré potřebné informace a know-how v oblasti směnářské činnosti a poskytnout společnosti UNNI Trading veškerou součinnost. UNNI Trading se zavázala při provozu, vybavení a obchodního vedení směnáren řídit pokyny žalobce. Na žádost žalobce UNNI Trading postoupí smlouvy související s provozem směnárny a převede na žalobce zákaznickou základnu. Žalobce se zavázal, že tyto smlouvy převezme. Smluvní strany se dohodly na spolupráci při rozvoji podnikatelských aktivit v oblasti směnářství na účet žalobce a na poskytování informací o významných událostech či změnách, které mohou mít vliv na předmět této smlouvy. Společnosti UNNI Trading dle Komisionářské smlouvy náležela odměna.
39. Komisionářská smlouva byla uzavřena na dobu 10 let, poté Smlouvou o půjčce prodloužena do 31. 12. 2017. Dohodou o ukončení smlouvy o komisi a o vzájemné spolupráci ze dne 15. 12. 2017 byly začátkem roku 2018 převedeny čtyři pobočky směnáren společnosti UNNI Trading na žalobce. Ve Smlouvě o půjčce ze dne 5. června 2007 se žalobce zavázal poskytnout UNNI Trading půjčku ve výši 1 000 000 Kč s tím, že nejpozději do 5. června 2008 má dojít k jejímu vrácení.
40. Dle žalobce ze smluv uzavřených s UNNI Trading vyplývá ovládání této společnosti žalobcem – on a UNNI Trading tvoří jediného soutěžitele a existuje mezi nimi v souladu s Rozsudkem Shell jednotná organizace hmotných, nehmotných a osobních prvků, a dále dlouhodobě sledovaný hospodářský cíl.
41. Dle žalobce vztah žalobce a UNNI Trading odpovídal *společností a jejím obchodním zástupcem* nebo vztahu mezi *zmocnitelem a jeho zmocněncem* ve smyslu rozsudku SDEU ve věci T-325/01, DaimlerChrysler AG (2005). Ze správního spisu vyplývá, že žalobce nejednal jménem UNNI Trading. UNNI Trading provozovala směnářskou činnost svým jménem, na vlastní účet a odpovědnost a na základě povolení od ČNB k provozování směnářské činnosti vydané na jméno společnosti UNNI Trading, a to po splnění podmínek stanovených směnářským zákonem. Lze tedy shledat, že společnosti byly konkurenty, což žalovaný zdůvodnil ve svém rozhodnutí. Nelze vyloučit konkurenční vztah mezi Rozkladateli z podstaty jejich propojenosti,

jak tvrdí žalobce. K tomuto závěru soud dospěl mimo jiné na základě e-mailové komunikace zajištěné žalovaným. Tato komunikace vypovídá o jednání konkurentů na trhu. Dle obchodního rejstříku není mezi společnostmi majetkové ani personální propojení – nevyskytují se zde shodné osoby. UNNI Trading provozovala v Olomouci své směnárny. Jak uvedl žalovaný, každá společnost měla své internetové stránky. V odpovědi na žádost o poskytnutí informací společnosti nezmínil žalobce ani UNNI Trading vedení žalobce. Nelze tak potvrdit názor žalobce, že by jeho vztah s UNNI Trading byl ve smyslu uvedeného rozsudku SDEU.

42. Z e-mailové komunikace vyplývá, že UNNI Trading na žalobci nebyla závislá. Žalobce a UNNI Trading koordinovali svůj postup. UNNI Trading činila vlastní rozhodnutí, nikoli pouze dle pokynů žalobce. Soud se dále ztotožňuje se žalovaným v tom, že Smlouva o spolupráci a převedení provozoven směnáren roku 2018 na žalobce nedostačuje k závěru, že žalobce *řídil* společnost UNNI Trading, tj. že žalobce a UNNI Trading tvořili jednu hospodářskou jednotku. Z důkazů ve správním spisu vyplývá, že žalobce a UNNI Trading jednali koordinovaně na daném relevantním trhu.
43. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že se e-mailová komunikace netýkala relevantního trhu. V e-mailu ze dne 4. 7. 2012 od společnosti MIFIN adresované společnosti UNNI Trading je uvedeno: „(...) *zasílat ještě na e – mail: olomouc@mifin.cz.*“ Tabulky s kurzy z jednotlivých dní, jež jsou přílohami jednotlivých e-mailů zasílaných mezi Soutěžiteli, jsou nadepsány *Olomouc Švédská*. Jednalo se tedy o relevantní trh. Nelze tak přisvědčit námitce žalobce, že argument Předsedy je vykonstruovaný, neboť se e-mail netýkal relevantního trhu a že argumentaci Rozkladatelů nepřikládal váhu.
44. Z tabulky kurzů ze dne 21. 2. 2017, jež byl přílohou e-mailu ze stejného dne, vyplývá, že „Roman“ zde dal pokyn ke „zvednutí USD“. Stejně tak přílohou e-mailu ze dne 4. 7. 2013 byl kurzovní lístek s pokynem ke snížení GBP (pozn. soudu – zřejmě se jedná o pana Romana Hlatkého ze společnosti UNNI Trading, který je pod některými e-maily podepsán; v e-mailu ze dne 29. 5. 2019 od žalobce adresovaném UNNI Trading žalobce uvádí, že *měl jednat s Patrikem* (jednatel UNNI Trading), *ten za sebe vždy poslal Romana*). Pokyn zde tedy nepřicházel od žalobce. Adresáty e-mailů byli nejen Rozkladatelé, ale i H. P. – WORLD. Soud dále odkazuje na e-mail ze dne 29. 5. 2017 od UNNI Trading adresovaný žalobci, v němž pan Jiří Pekař jednající za UNNI Trading žalobci píše: „(...) *Navrhuji nastavit kurzy platné pro OL*“. Žalobce na tento e-mail odpovídá: „(...) *nějaké dohodě se nebráníme*“. Byť se v daných e-mailech jedná o město Bohumín, určitý postup k uzavření dohody nelze shledávat ani zde pouze ze strany žalobce.
45. Žalobce namítá, že tři směnárny náležící UNNI Trading byly ke dni 1. 1. 2018 převedeny na žalobce Komisionářskou smlouvou. Tato skutečnost však sama o sobě nemůže doložit, že v rozhodném období žalobce pouze uděloval pokyny společnosti UNNI Trading.
46. Dle žalobce Komisionářská smlouva dokládá smluvní vztah ovladatelnosti. Zdejší soud se ztotožňuje s názorem žalovaného a Předsedy, uvedené mj. v bodu 103. až 105. napadeného rozhodnutí, na něž soud tímto v podrobnostech odkazuje, že smlouva není čistě komisionářská, ale jde o inominátní smlouvu. V této smlouvě se UNNI Trading zavázala řídit se pokyny žalobce. Jak však vyplývá z e-mailové komunikace, nejednalo se vždy o udělení pokynů žalobcem. Soud se ztotožňuje s názorem Předsedy, že legalizace takových ujednání ve smlouvě by mohlo být návodem k uzavírání kartelových dohod. S odkazem na komisionářskou smlouvu nemůže obstát tvrzení žalobce, že vztah z této smlouvy byl charakteru *principal-agent* ve smyslu rozsudku SDEU *DaimlerChrysler AG T-325/01*. Jak soud uvedl výše, UNNI Trading nejednala pouze dle pokynů žalobce, nýbrž vlastním jménem apod. Nelze ani hovořit o obchodním vedení ve smyslu žalobcem citovaného rozsudku NSS ze dne 18. 3. 2005, č. j. 4 Afs 24/2003-81.
47. Dle žalobce nelze na skutečnostech stran vystupování UNNI Trading (nezávisle, na vlastní účet a odpovědnost, povolení od ČNB) založit stanovisko jedné hospodářské jednotky – to je v kontextu unijní judikatury absurdní a formalistické. Vazby Rozkladatelů jsou dány i ve faktické

rovině a splňují unijní požadavky na jedinou hospodářskou jednotku (viz Rozsudek Shell). Krajský soud nemůže tomuto názoru žalobce přisvědčit. Dle Rozsudku Shell se podnikem rozumí hospodářská jednotka sestávající z jednotné organizace osobních, hmotných a nehmotných prvků, které dlouhodobě sledují specifický hospodářský cíl. Ve vzájemných vztazích žalobce a UNNI Trading nelze spatřovat naplnění těchto znaků, nelze je tak považovat za jedinou hospodářskou jednotku. Pokud by se mělo jednat o jednotnou organizaci a pokud by měl žalobce být tím, kdo udává pokyny, UNNI Trading by nejednala v určitých okolnostech samostatně (mimo ostatních již zmíněných okolností též viz e-maily založené ve správním spise).

48. Skutečnost, že k provozování směnářenské činnosti UNNI Trading přistoupila až se závazkem vedení žalobce, nemá na daný případ žádný vliv, neboť se jedná o posouzení, jak společnost UNNI Trading vystupovala, nikoli kdo ji k této činnosti přivedl.
49. O převzetí závazku poskytnout společnosti veškeré finanční prostředky dle žalobce vypovídá Smlouva o půjčce. Soud tuto smlouvu, ostatně jako Předseda, nerozporuje. Ze Smlouvy o půjčce však nevyplývá ovládací vztah žalobce vůči UNNI Trading. Nedokládá tedy tvrzení žalobce o ovládacím vztahu. Lze souhlasit s Předsedou, že i přes finanční výpomoc žalobce mohly být společnost nadále konkurenty.
50. Ve vztahu k UNNI Trading tedy žalobce dostatečně neprokázal ovládací vztah a tedy to, že se mělo jednat o jedinou hospodářskou jednotku.

Smluvní a další vztahy žalobce a společnosti MIFIN

51. Smlouva o tichém společenství byla uzavřena v souladu s § 673 a § 269 odst. 2 obchodního zákoníku dne 10. 3. 1999 mezi manželi Odstrčilovými (jednatelé a společníci žalobce) v pozici tichého společníka a společností MIFIN. Tichý společník se zavázal, že poskytne své know-how v oblasti směnářství, své znalosti na trhu a další dovednosti potřebné pro provoz směnárny. Byl dohodnut vklad ve výši 1 000 000 Kč za účelem rozvoje podnikání společnosti MIFIN v oblasti směnářské činnosti. Smluvní strany se dohodly, že podíl na zisku a ztrátě tichého společníka bude 5 %. Strany se dále dohodly na poskytování informací o významných událostech či změnách, které se mohou dotknout nebo ovlivnit podnikatelskou činnost druhé strany, dále, že budou vzájemně konzultovat obchodní strategii v oblasti směnářské činnosti a informovat se o rozhodnutích činěných v rámci obchodní strategie.
52. Ve vztahu ke společnosti MIFIN žalobce namítá, že se jednalo o jedinou hospodářskou jednotku (v souladu s Rozsudkem Shell), což podkládá svým tvrzením o tom, že statutárním orgánem žalobce a MIFIN jsou členové rodiny Odstrčilových. Žalobce má ve svém vedení tři jednatele, z nichž každý je zároveň společníkem žalobce. Jednatel a jediný společník společnosti MIFIN, Michal Odstrčil, je synem Ing. Pavla Odstrčila a Jarmily Odstrčilové a bratrem Ing. Martina Odstrčila (jednatelé a společníci žalobce).
53. Lze souhlasit se žalovaným, že dle obchodního rejstříku (jenž je relevantním zdrojem informací) spíše vyplývá, že žalobce a MIFIN jsou samostatnými soutěžiteli. Žádná z těchto společností není vlastněna shodnou osobou. U žádné z nich se ve vedení společnosti nevyskytuje shodná osoba. Žádná ze společností nemá zjevný majetkový ani řídicí podíl na druhé. Vlastnická struktura společností ani jejich obchodní vedení tedy není shodné a z těchto záznamů nevyplývá, že by žalobce mohl nad MIFIN vykonávat rozhodující vliv. Personální ani majetková propojenost tak nebyla z veřejně dostupných zdrojů zjištěna. Ani v případě společnosti MIFIN tedy nelze shledat, že by se jednalo o jedinou hospodářskou jednotku a že by byl založen ovládací vztah žalobce. Přestože se jedná v rámci statutárních orgánů o jednu rodinu, ze správního spisu vyplývá, že dle obchodního rejstříku není mezi společnostmi žádné personální ani majetkové propojení. Pouhým příbuzenstvím statutárních orgánů nelze potvrdit obchodní vedení společnosti MIFIN žalobcem. Personálním propojením lze chápat situaci, kdy by shodná osoba byla ve vedení obou

společností. Ani tato skutečnost však sama o sobě nutně neznamená existenci jedné hospodářské jednotky (viz rozsudek Aristrain).

54. Stejně jako v případě UNNI Trading měla MIFIN vlastní licenci k provozování směnáren od ČNB, vlastní směnárny na území Olomouce a jinde v České republice. Žalobce a MIFIN měli vlastní prezentaci na internetu. Ani v tomto případě žalobce ani MIFIN nezmínili v rámci odpovědi na žádost o poskytnutí informací obchodní vedení žalobce.
55. Závěr o jediné hospodářské jednotce nelze dovodit ani z e-mailové komunikace mezi společnostmi. Z té lze seznat spíše opačný závěr, tj. že žalobce a MIFIN byly konkurenty. To vyplývá zejména z e-mailu ze dne 20. 1. 2012, v němž žalobce uvedl: „*Bobužel musíme reagovat na konkurenci, včetně Vaš.*“ Z tohoto textu rozhodně nevyplývá, že by MIFIN byla podřízena pokynům žalobce. V případě MIFIN tedy stejně jako v případě UNNI Trading nedošlo k naplnění znaků hospodářské jednotky ve smyslu Rozsudku Shell, s ohledem na výše uvedené skutečnosti, jež prokazují samostatnost při rozhodování společnosti MIFIN.
56. Dle žalobce jsou on a společnost MIFIN rodinným závodem ve smyslu § 700 občanského zákoníku. Jelikož soud uzavřel, že názor žalovaného a Předsedy stran personální a majetkové nepropojenosti těchto společností, byl správný, nemůže se v případě žalobce a společnosti MIFIN jednat ani o rodinný závod ve smyslu § 700 a násl. občanského zákoníku. Žalovaný také správně upozornil na skutečnost, že spolupráce (Smlouva o tichém společenství) byla započata roku 1999, tedy ještě před existencí občanského zákoníku a ustanoveních o rodinném závodu.
57. Výrazná ekonomická vazba je dle žalobce prokázána Smlouvou o tichém společenství. Tuto Smlouvu Předseda v napadeném rozhodnutí podrobně popsal v bodech 80 až 84, na které soud v podrobnostech odkazuje. Předseda správně uvedl, že se tichý společník podnikání neúčastní (též viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2011, sp. zn. 23 Cdo 1733/2010). Ustanovení, podle nichž byla předmětná smlouva uzavřena (§ 673 – § 681 obchodního zákoníku), byla kogentní povahy (viz § 263 odst. 2 obchodního zákoníku). Lze souhlasit s Předsedou, že i v tomto případě se jedná o inominátní smlouvu, neboť v sobě obsahuje prvky spolupráce, a to s ohledem na výše zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu, dle kterého: „*Pokud smluvní strany chtěly vnést do svého vztahu prvky společného podnikání, resp. spolupráce při podnikání a společného rozhodování o podnikatelských aktivitách, měly zvolit nepojmenovanou smlouvu, v níž by mohly požadavky na svoji vzájemnou součinnost plně rozvinout.*“ V tomto ohledu se soud ztotožnil s názorem Předsedy, že ustanovení o vzájemné spolupráci se ve smyslu § 3 ZOHS jeví problematické. Pokud by takový postup byl aprobován, mohl by to být návod, jak toto ustanovení obcházet a uzavírat kartelové dohody, jak správně uzavřel Předseda.
58. Nelze tedy uzavřít, že by Smlouvou o tichém společenství žalobce mohl potvrdit své tvrzení, že ovládal společnost MIFIN. Vzhledem k tomu, že se tichý společník neúčastní podnikání, je možné společnosti v rámci obchodních vztahů vnímat jako konkurenty. Tiché společenství samo o sobě nezakládá ovládací vztah a neznamená, že společnosti nejsou konkurenty v rámci obchodních jednání. Skutečnost, že MIFIN je tak ekonomicky vázaná na žalobce, nemá pro posouzení zakázané dohody vliv.
59. Žalobce se odkazuje na § 74 ZOK a uvádí, že Zákon vnímá ovlivnění v materiálním pojetí – jako jakýkoliv výkon skutečného vlivu, v jehož příčinné souvislosti dojde k určitému chování korporace. MIFIN se řídila pokyny žalobce. Jedná se tak o případ pravidelného, nikoliv nahodilého ovlivňování, a tedy ovládání. S tímto názorem nelze souhlasit, neboť jak již soud výše uvedl, MIFIN jednala samostatně a nebyla zcela podřízená pokynům žalobce. Námitka je nedůvodná.
60. Žalobce namítá, že určitou míru interní samostatnosti vykazuje každý subjekt, i dceřiná společnost vůči mateřské společnosti či vyčleněná pobočka vůči původnímu obchodnímu závodu, jednají samostatně, ze své podstaty představují jednotku nadanou hospodářskou

a funkční samostatností. S tímto lze souhlasit, nelze však říci, že by v nynějším případě šlo pouze o malou míru samostatnosti. Konkurence mezi žalobcem a společností MIFIN vyplývá z e-mailové komunikace mezi společnostmi, jak soud uvedl výše. MIFIN tak tedy činila některá obchodní jednání samostatně a vystupovala vůči žalobci jako konkurent, nikoli jako určitým způsobem propojená společnost. S ohledem na uvedené tedy žalovaný a Předseda dospěli ke správnému závěru, že se v případě žalobce a MIFIN nejedná o jedinou hospodářskou jednotku. Žalobce nedoložil mimo Smlouvu o tichém společenství nic, co by potvrzovalo jeho tvrzení o ovládnutí společnosti MIFIN. Námitku existence ovládacího vztahu, pro nějž není nutno uzavřít smlouvu, lze shledat účelovou. Pokud by soud či žalovaný na tuto argumentaci přistoupil, bylo by pro společnost uzavírající zakázané dohody příhodné takový argument uvádět. Žalovaný i předseda posuzovali existenci vztahů mezi Rozkladateli řádně.

61. Pokud žalobce namítá, že žalovaný a Předseda nehodnotil skutečnosti v souvislostech a celistvosti, nelze této námitce přisvědčit. Předseda se vypořádal se všemi skutečnostmi, přičemž je vyhodnotil každý zvlášť a zároveň ve vzájemné souvislosti. Postup a úvahy správního orgánu při hodnocení důkazů musí být logicky vysvětleny v odůvodnění rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu), jak žalovaný a Předseda učinili. Předseda v bodě 82 napadeného rozhodnutí sice připustil určitou součinnost tichého společníka, jak uvádí žalobce, nicméně ovládnutí žalobcem jako takové jednou společností druhou nelze spatřovat určitou součinností. K tomuto soud považuje za důležité také zdůraznit, že Předseda své rozhodnutí řádně odůvodnil, případně odkázal na rozhodnutí žalovaného. Tento postup aproboval NSS např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
62. Ani ve vztahu k MIFIN žalobce dostatečně neprokázal ovládací vztah a tedy skutečnost, že se jednalo o jedinou hospodářskou jednotku.

Vztah žalobce a společnosti H. P. - WORLD

63. Dle žalobce bylo přibrání společnosti H. P. – WORLD účelové s cílem ztížení prokázání jediného soutěžitele, poněvadž argument jediného soutěžitele Rozkladatelé vznesli již v březnu roku 2018. Žalovaný přibral tuto společnost do správního řízení až posléze, po obeznámení s hlavním argumentem žalobce o existenci jediného soutěžitele, dne 30. 7. 2018.
64. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný přibral společnost H. P. WORLD s ohledem na e-mailovou komunikaci mezi touto společností a Rozkladateli (viz Oznámení o účastenství ve správním řízení ze dne 19. 7. 2018, č. j. ÚOHS-S0466/2017/KD-21219/2018/853/Pha). Takovýto postup nelze shledávat účelovým, neboť indicie o kartelové dohodě vyplývaly ze získané e-mailové komunikace. Postup Předsedy, který shledal tento postup legitimním, byl správný. Takový postup není v zakázaných horizontálních dohodách zcela ojedinělý, ostatně jak sám uvedl žalovaný ve svém vyjádření.
65. Dle žalobce je prokazování protisoutěžního jednání mezi žalobcem a H. P. – WORLD nedostatečné, neboť se žalovaný opírá pouze o e-mailovou komunikaci. Žalovaný posuzoval obsah e-mailové komunikace (v níž byla společnost H. P. WORLD adresátem) společně s výslednými kurzy, jejichž výše jsou zachyceny v tabulkách a na fotografiích směnárů založených ve správním spise a které se shodují s výší kurzů Rozkladatelů.
66. Rozesílání výše jednotlivých kurzů nelze považovat za poptávku společnosti H. P. – WORLD po službě poskytnuté žalobcem. Z jednotlivých e-mailů jasně vyplývá, že je mezi jednotlivými společnostmi koordinována výše kurzů, tedy že dochází ke kartelové dohodě ve smyslu § 3 ZOHS. Ani z jednotlivých e-mailů nevyplývá, že by se Rozkladatelé považovali za jedinou hospodářskou jednotku, a že by tak vůči H. P. – WORLD vystupovali. Pokud žalobce namítá, že se jednalo pouze o zaslání kurzovního lístku na žádost H. P. – WORLD, nelze s tímto názorem souhlasit. Přílohou e-mailu ze dne 21. 2. 2017, adresované mj. společnosti H. P. – WORLD, byl kurzovní lístek s pokynem „Romana“ (pozn. soudu – jak již výše soud uvedl, zřejmě se jedná

o pana Romana Hlatkého ze společnosti UNNI Trading, který je pod některými e-maily podepsán): „*Zvedáme prosím USD o 0,20 na obou stranách děkuji Roman*“. Stejně tak přílohou e-mailu ze dne 4. 7. 2013, jehož adresátem byl rovněž také H. P. – WORLD, byl kurzovní lístek s pokynem: „*Snižujeme prosím GBP o 0,30 děkuji Roman*“. Z fotografií založených ve spise vyplývá, že výsledkem těchto e-mailů bylo sjednocení cen kurzů Rozkladatelů a společnosti H. P. – WORLD. Nelze tak prokazování protisoutěžního jednání mezi žalobcem a H. P. – WORLD shledat jako nedostatečné. Bylo prokázáno, že výsledné kurzy byly u všech Soutěžitelů stejné.

67. Žalobce rozporuje názor žalovaného uvedeného v bodu 124, že sdělování cen mezi konkurenty není protisoutěžním jednáním. Soud se v tomto ztotožňuje s názorem žalovaného. Skutečnost, že společnosti mezi sebou sdíleli informace o cenách jednotlivých měn, se jeví problematická. Zakázanou dohodu ve smyslu § 3 ZOHS, a tedy protisoutěžnost tohoto jednání dokládá fakt, že společnosti tyto ceny slaďovaly, jak bylo prokázáno fotografiemi kurzů z jednotlivých směnárén. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že docházelo k udělování pokynů.
68. Žalobce namítá, že se jednalo o vertikální vztah s tím, že žalovaný k tomu uvedl, že vertikální vztah se na nynější případ nevztahuje. Žalobce odkazuje na vztahy banky vytvářející vertikální a horizontální vztahy. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, že je hypoteticky možné, že by mohl mezi směnárny vzniknout vertikální vztah, a to v případě za zaslání cenových nabídek určených k realizaci valutových obchodů mezi účastníky řízení navzájem k uplatnění jejich přebytků nebo pokrytí nedostatku příslušné měny. Žalovaný řádně zdůvodnil, že o takový případ se u žalobce nejednalo a že tedy šlo o vztah horizontální. Nejde tedy o účelově vykonturovanou argumentaci, jak žalobce namítá. Sdílení a sjednocení cen tak lze podřadit pod skutkovou podstatu zakázané dohody dle § 3 odst. 1 ZOHS.
69. Dle žalobce rovněž u bank dochází k vertikálnímu a zároveň horizontálnímu vztahu s klienty (směnárny). Vztah banka-klient podrobněji popsal Předseda v bodech 125 až 132 a na tyto soud v podrobnostech odkazuje. Předseda se dle žalobce ztotožňuje s rozporuplným tvrzením žalovaného stran vertikálního vztahu, který žalovaný sám připustil s tím, že svá tvrzení nedovojuje z právní úpravy ani skutečnosti na trhu. Předseda popsal, za jakých okolností může dojít k horizontálnímu a vertikálnímu vztahu, přičemž řádně zdůvodnil, proč se o takový případ ve vztahu Rozkladatelů a H. P. – WORLD nejednalo. Mezi těmito subjekty nedocházelo k přeprodávání valut např. z důvodu nadbytku či nedostatku konkrétních valut, nýbrž ke sdělování a slaďování výše kurzů jednotlivých měn. To nelze považovat za vertikální vztah společnosti a klienta. Dále žalobce namítá, že tvrzení, že vertikální vztah má být mezi směnárny ojedinelý, nemůže obstát jako věcný. Soud se s názorem Předsedy však ztotožňuje, a to z toho důvodu, že vertikální vztah je možný, jak již soud uvedl, např. v případě přeprdeje přebytku či nedostatku některé z měn. Lze tedy dojít k závěru, že se jedná o ojedinelou situaci, nikoli dlouhodobou. Mezi společnostmi však nešlo o pouhé jedno zaslání výše jednotlivých kurzů měn, nýbrž o soustavné zaslání, někdy dokonce společně s pokyny. Předseda řádně vysvětlil, jaký je rozdíl ve vztahu banka – klient a mezi směnárny. Soud se tedy s názorem žalobce neztotožňuje, námitky jsou nedůvodné.

Společné shrnutí a další žalobní námitky

70. Jak soud uvedl výše u jednotlivých společností, bylo dostatečně zjištěno a odůvodněno, že žalobce s ostatními společnostmi netvořil jediného soutěžitele ve smyslu práva hospodářské soutěže. Přibrání společnosti H. P. – WORLD neshledal soud účelovým. Soud tak dospěl k závěru, že vztah žalobce a společnosti H. P. – WORLD nebyl žalovaným chybně vyhodnocen. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a poměry mezi Rozkladateli, důsledky řádně vyhodnotil. Správní orgány rovněž dostatečně zohlednily fakta a posoudily je v celistvosti, zhodnotily důkazní prostředky, a to každý zvlášť a ve vzájemné souvislosti.
71. Pokud žalobce namítá, že Předseda pouze přebral právní názor žalovaného, nelze s tím souhlasit. Jak již soud zdůraznil, Předseda své rozhodnutí odůvodnil, případně odkázal na rozhodnutí

žalovaného (viz již uvedený rozsudek NSS č. j. 6 Ads 134/2012-47). Předseda rovněž doplnil dokazování. Nelze se ztotožnit s námitkou žalobce, že Předseda opomenul do napadeného rozhodnutí promítnout všechny tvrzené relevantní skutečnosti a své rozhodnutí neopřel o průkazné důkazy. Z napadeného rozhodnutí vyplývá hodnocení Předsedy, stejně jako zhodnocení jednotlivých důkazů, případně je zde odkaz na rozhodnutí žalovaného. Nelze tak shledat rozpor s § 3 správního řádu. Krajský soud po prostudování správního spisu neshledal ani porušení procesních práv žalobce, obecných zásad právních – zásady presumpce neviny, *in dubio pro reo*, zásady správního trestání a zásady legality. Žalovaný, a stejně tak Předseda, postupovali v souladu s právními předpisy.

72. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2007, č. j. 5 As 61/2005-183 se týkal mateřské a dceřiné společnosti: „*Dceřiné společnosti vytvářejí spolu s mateřskou společností koncern, který je považován za jedinou hospodářskou jednotku, která se jako celek považuje za soutěžitele (podnik), pokud je splněna podmínka, že dceřiné společnosti nemohou skutečně autonomně určovat své jednání na trhu, nýbrž musí následovat pokyny mateřské společnosti, která je kontroluje.*“ Ani mezi mateřskou a dceřinou společností tedy nemusí vždy existovat jedna hospodářská jednotka. Nelze tedy bez dalšího tvrdit, že pokud žalobce měl dle smluv dávat pokyny ostatním společnostem, jednalo se o jednu hospodářskou jednotku. Ze správního řízení lze jednoznačně vyvodit, že tomu tak v nyní řešeném případě nebylo. Společnosti MIFIN i UNNI Trading autonomně jednaly, nebyly zcela závislé na pokynech žalobce. Existence zakázané dohody ve smyslu § 3 ZOHS tak nebyla vyloučena. Nelze shledat, že by žalobce nabyt plnou kontrolu nad ostatními Rozkladateli.
73. Žalobcem odkazovaný § 12 ZOHS týkající se spojování soutěžitelů se netýká kartelových dohod, stejně tak § 74 ZOK. Žalovaný i Předseda řádně zhodnotili a odůvodnili, proč se v nynějším případě o jedinou hospodářskou jednotku nejedná, a tedy že tato ustanovení nelze aplikovat.
74. Z e-mailové komunikace byla prokázána vzájemná komunikace. Samotná skutečnost, že žalobce byl tím, kdo zasílal kurzovní lístky, nemůže dokládat tvrzení žalobce o jediném soutěžiteli. Nelze se tak ztotožnit se závěrem, že se jednalo o legální koordinaci obchodní (cenové) strategie v rámci centrálního ovládní jediného soutěžitele. Ani žalobcem tvrzená intenzita vztahů kontroly a ovládní nezakládá důvodný předpoklad pro existenci jedné hospodářské jednotky, jak žalobce uvádí. Žalobcem tvrzené vazby (rodinného a ekonomického charakteru), stejně jako smluvní vztahy, nebyly dostatečnými důkazy k prokázání tvrzení žalobce.
75. Žalovaný v duplice odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2021, č. j. 29 Af 14/2020-169. V tomto rozsudku krajský soud uvedl: „*že z ustálené judikatury unijních soudů vyplývá, že jediného soutěžitele tvoří majetkově a personálně propojené subjekty, přičemž není podmínkou, aby všechny takto propojené subjekty působily na totéž relevantním trhu.*“ V tomto rozsudku vycházel soud z údajů obsažených v obchodním rejstříku. Soud k tomu uvádí, že o jediné hospodářské jednotce lze hovořit, následuje-li společnost pokyny jiné společnosti, případně jsou tyto společnosti majetkově či personálně propojeny. Ovládací vztah v nynějším případě nebyl prokázán. Lze (v souladu s uvedeným rozsudkem) rovněž zhodnotit údaje z obchodního rejstříku. Ten však propojenost Rozkladatelů neprokázal. Závěry žalovaného a Předsedy byly tudíž správné.

K nezákonnosti a nepřiměřenosti uložené pokuty

76. Pokuta dle žalobce neměla být vyměřena, neboť se nedopustil žádného protisoutěžního jednání. Jak soud již uvedl, žalovaným bylo prokázáno, že žalobce uzavřel s dalšími účastníky kartelovou dohodu ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS, a tedy dopustil se jednání, jež narušilo hospodářskou soutěž. Pokuta byla žalobci uložena ve smyslu § 22 odst. 2 ZOHS zcela oprávněně.
77. Žalobce nesouhlasí ve směnárenské činnosti s výpočtem pokuty na základě obrátů dosažených Rozkladateli. Brány v potaz měly být kurzovní rozdíly. Soud souhlasí se žalovaným, že výše obrátů je relevantní. Nutno podotknout, že směnárna není banka, tudíž nelze na žalobce aplikovat takový postup. Žalovaný při stanovení pokut postupoval dle zákona a Zásad

stanovování pokut účinných do 23. 4. 2018, vyšel z hodnot prodejů dosažených jednotlivými soutěžiteli na relevantním trhu za rok 2017, představující poslední ukončené období, v němž docházelo k protisoutěžnímu jednání. Žalovaný vycházel ze základní částky pokuty reflektující hodnotu prodejů – obrat dosažený z prodeje zboží či služeb, jichž se narušení soutěže přímo nebo nepřímo týká, a to na vymezeném geografickém relevantním trhu. Žalobce neuvedl, z jakého důvodu nejsou ve směnářenské činnosti výše obratu relevantní a z čeho dané dovozuje. Žalovaný zhodnotil okolnosti a závažnost daného jednání. V postupu žalovaného soud neshledal pochybení.

78. Žalobce namítá, že žalovaný porušil princip proporcionálního rozložení pokuty mezi účastníky řízení, neboť žalobci a společnosti MIFIN byla pokuta vyměřena na základě čistého obratu za rok 2018, avšak společnosti UNNI Trading byla vyměřena z obratu dosaženého na relevantním trhu za rok 2017. Došlo tak dle žalobce k zásadnímu porušení zásady rovného a spravedlivého trestu. Tuto námitku žalobce vznesl již ve správním řízení. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že důvodem, proč žalovaný takto pokutu vyměřil, bylo to, že žalovaný vycházel u všech soutěžitelů shodně z hodnot prodejů za rok 2017. U žalobce a společnosti MIFIN by výsledná pokuta neměla dostatečně odstrašující účinek a nebyla dostatečně citelná, proto došlo k náhradnímu stanovení pokuty a navýšení pokuty na 0,5 % z celkového čistého obratu soutěžitele za poslední známé ukončené období (rok 2018). Tuto skutečnost, stejně jako zohlednění dalších okolností, žalovaný dostatečně ve svém rozhodnutí odůvodnil. Nelze tedy shledat, že by byl porušen princip proporcionálního rozložení pokuty, neboť k takovému postupu měl žalovaný legitimní důvod. Pokuta má plnit funkci represivní a preventivní. Pokud takovou funkci neplní, je nasnadě výši pokuty upravit.
79. Žalobce odmítá závěr žalovaného ohledně zákonnosti způsobu výpočtu pokuty a jeho souladu s rozhodovací praxí. Skutečnost, že pro odstrašující efekt pokuty má její výše odpovídat alespoň 0,5 % čistého obratu za poslední ukončené účetní období, nemá oporu v zákoně. Soud k tomuto uvádí, že judikatura správních soudů konstantě zdůrazňuje, že pokuta plní svůj účel, pokud je citelným zásahem do majetkové sféry pachatele (srov např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2019, čj. 6 As 101/2019-28). Tento postup je správními soudy aprobován (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 6. 2013, č. j. 62 Af 61/2011-245, či ze dne 14. 12. 2020, č. j. 29 Af 54/2019-82). Nic nenasvědčuje tomu, že by zvýšení základní výše pokuty mělo být jakýmsi projevem libovůle žalovaného. Postup byl logicky a transparentně zdůvodněn, přičemž je zřejmé, že tento postup nijak nevybočuje z praxe žalovaného.
80. Žalobce nesouhlasí se stanovením základní procentuální výše výpočtu pokuty, koeficientem času, ani s navýšením z důvodu tzv. přítěžujících okolností. Výchozí podíl hodnoty prodejů ve výši 2,1 % je nepřiměřený. Jednání účastníků řízení nemělo dle žalobce jakýkoliv vliv na trh směnářských služeb, spotřebitele neovlivnilo, kurzy valut byly velmi nízké. Žalovaný se ve svém rozhodnutí vyjádřil k dopadu na relevantním trhu (viz body 95 až 97). Koordinovaný postup Soutěžitelů při stanovování nákupních a prodejních cen valut mělo za následek vyloučení hospodářské soutěže mezi nimi při provozování směnářské činnosti na území Olomouce a mohl mít za následek navýšení cen pro jejich zákazníky. Spotřebitelům tak byly nabízeny shodné ceny jednotlivých valut, neměli k dispozici konkurující si kurzovní lístky, což je negativně ovlivnilo. Soud tak nemůže souhlasit se žalobcem, že spotřebitele nijak kartelová dohoda Soutěžitelů neovlivnila a ztotožňuje se se závěry žalovaného a Předsedy.
81. Jak správně uvedl žalovaný, v takovém případě se jednalo o horizontální dohodu – kartelovou dohodu s tvrdým jádrem a jde tak o závažné porušení soutěžního práva. Podíl hodnoty prodejů ve výši 2,1 % nelze shledat nepřiměřeným, hodnota odpovídá typové a individuální závažnosti posuzovaného jednání. Žalovaný dostatečně odůvodnil své zhodnocení, a zároveň nevybočil ze své rozhodovací praxe. Stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného.

82. Navýšení pokuty z důvodu aplikace koeficientu času ve výši 1,89 je dle žalobce nesmyslné, pokud lze posuzovat pouze vztah Rozkladatelů jako jednoho soutěžitele ve vztahu k H. P. – WORLD. Dle žalobce není jasné, na základě čeho žalovaný koeficient stanovil. Z rozhodnutí žalovaného i z napadeného rozhodnutí vyplývá, jakým způsobem byl předmětný koeficient stanoven. Koeficient času odpovídá délce protisoutěžního jednání, trvajících od 4. 7. 2012 do 6. 12. 2017 – 5 let, 4 měsíce, 2 dny.
83. Navýšení pokuty o 20 % z důvodu úmyslného jednání je dle žalobce absurdní, neboť se nejednalo o úmysl. Absurdní je rovněž dle žalobce navýšení pokuty jemu o 20 % z důvodu iniciační role žalobce. Jelikož bylo prokázáno, že Rozkladatelé jednu hospodářskou jednotku netvořili, slaďovali ceny valut úmyslně, žalovaný posoudil úmysl jako přitěžující okolnost, a to v souladu s jeho rozhodovací praxí, protože byla pokuta řádně navýšena o 20 %. Žalobce sám tvrdil, že ovládal ostatní společnosti, navíc, jak bylo prokázáno, e-mailová komunikace s kurzovními lístky byla zaslána ze strany žalobce ostatním soutěžitelům. V tomto ohledu tedy není pochybením ze strany žalovaného, že byla žalobci navýšena pokuta o 20 % s ohledem na jeho vedoucí roli jako další přitěžující okolnost. K navýšení pokut žalovaný přistoupil v rámci své diskreční pravomoci, a to zcela v souladu s jeho rozhodovací praxí.
84. Činnost UNNI Trading je dle žalobce sankcionována dvakrát. K této námitce se vyjádřil již Předseda v napadeném rozhodnutí. V postupu žalovaného soud neshledal pochybení. Žalovaný primárně vycházel z hodnot prodejů za rok 2017, avšak u žalobce a MIFIN neměla dostatečně odstrašující účinek, protože došlo ke stanovení pokuty 0,5 % z čistého obratu, jak soud uvedl výše. Žalobce namítá, že došlo k excesu, neboť by takové částky obratu nedosáhl, nedošlo-li by ke změně jeho majetkových poměrů. Žalovaný vycházel z obratu za rok 2018, neboť žalobce nedoložil obrat za rok 2019. Pokud UNNI Trading převedla směnárny na žalobce, byl následně roku 2018 předmětný majetek žalobce, a ten se promítl do jeho účetnictví, přičemž žalobci muselo být jasné, že v takovém případě dojde k navýšení jeho majetkových poměrů. Nejednalo se o spojení UNNI Trading se žalobcem, kdy by se jednalo o postih dané společnosti již spojené s jinou, a tedy dvojité pokutě. Nejedná se tedy o dvojitý postih UNNI Trading. Poněvadž pokuta musí být citelná a odrážet majetkovou situaci společnosti, je takový postup zcela legitimní.
85. Žalobce zmiňuje zásadu hodnocení osoby a poměrů delikventa, kdy je nutno delikventa hodnotit k okamžiku ukládání sankce. Dle žalobce tato zásada může obstát do míry, kdy postup nepovede k nespravedlivé výši sankce, žalovaný si nesmí počínat svévolně. Z rozhodnutí správního orgánu jasně vyplývá, jak žalovaný dospěl k výši pokut, jeho závěry jsou jasné odůvodněné. Žalovaným uložené pokuty nedosahují maximální hranice 10 % za poslední ukončené účetní období (rok 2019), což je podstatné hledisko při posouzení zákonné výše uložené pokuty podle § 22a odst. 2 ZOHS Nelze tedy říci, že by sankce byla v nespravedlivé výši či že by si žalovaný počínal svévolně.
86. Dle žalobce tato zásada má reflektovat finanční situaci. Pokud žalovaný zohlednil situaci spojenou s pandemií COVID-19 při lhůtě splatnosti, je třeba ji zohlednit i při stanovení výše pokuty, jelikož jde o zcela mimořádnou a nepředvídatelnou okolnost. Směnárenská činnost byla jedna z nejvíce dotčených, obrat žalobce byl fatálně zasažen. Pokuta může být dle žalobce pro něj likvidační. Lze souhlasit se žalobcem, že pandemie COVID-19 negativně ovlivnila možnost cestování, čímž došlo k zasažení směnárenské oblasti. Jak však Předseda správně uvedl, Rozkladatelé vykazovali kladný hospodářský výsledek za rok 2020. Žalobce vykazoval kladný hospodářský výsledek se sestupnou tendencí činící v roce 2018 cca 61,9 mil. Kč, v roce 2019 cca 52,7 mil. Kč a v roce 2020 cca 21,8 mil. Kč. Z účetní závěrky bylo zjištěno, že žalobce má finanční stabilitu. Soud již uvedl výše, že pokuta má represivní a preventivní funkci – má tedy představovat citelný zásah do majetkové sféry žalobce. Pokuta však nesmí dosáhnout takové výše, aby přesáhla možné výnosy dané společností. Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133: „Z požadavků, které klade na správní trestání ústavní pořádek, ovšem přistupuje ke těmto základním kritériím ještě korektiv pro určení celkové výše pokuty, a to právě v podobě závažnosti

jejího likvidačního charakteru.“ Žalovaný je povinen přihlédnout k závažnosti protisoutěžnímu jednání, jakož i zhodnotit, zda předmětná pokuta není pro společnost likvidační, tedy zohlednit majetkovou a finanční situaci.

87. S ohledem na pandemii COVID-19 žalovaný a Předseda dostatečně zhodnotili výsledek hospodaření žalobce. Dospěli k závěru, že daná výše pokuty není pro žalobce likvidační. Samotnou pandemií COVID-19 nelze argumentovat stran snížení pokuty, je třeba zhodnotit všechny okolnosti. Předseda stran likvidačnosti pokuty rovněž doplnil dokazování – analýzu likvidačnosti pokut uložených Rozkladatelům. Předseda vycházel z podkladů, jež mu poskytli Rozkladatelé, a také z veřejně dostupných údajů ze Sbírký listin Obchodního rejstříku. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že všechny okolnosti byly zohledněny. Předseda se hospodářským výsledkem žalobce dostatečně zabýval mj. v bodu 157. Žalobce dále cituje z nálezu Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 3/02 stran likvidačnosti pokuty. Jak však soud uvedl výše, žalovaný i Předseda došli ke správnému závěru, že pokuta pro žalobce nebyla likvidační. Přestože hospodářský výsledek měl sestupnou tendenci, stále je nutno trvat na tom, aby pokuta plnila svoji funkci. Žalobce nadále vykazoval zisk (viz výše). Nelze tedy souhlasit s námitkou, že by žalobci uložením sankce v předmětné výši byla způsobena nadměrná újma a že by uložená pokuta byla pro žalobce likvidační.
88. Žalobce také namítal, že je nutné zohlednit konsekvence uložené pokuty. Takovým zásahem do financí společnosti se projevuje to, že žalobce nemohl použít tyto finanční prostředky k jejich plánované investici. Tím vzniká ušlý zisk převyšující pokutu a prohlubuje nestabilní finanční situaci žalobce. Není zřejmé, zda dojde k návratu k cestování. Situace je tak dle žalobce neudržitelná a pokuta likvidační. Soud k tomu uvádí, že to žalobce měl zohlednit konsekvence svého jednání, tedy pokud uzavíral kartelovou dohodu (což bylo žalovaným prokázáno), měl počítat s tím, že za takové jednání náleží trest – dostatečně citelná pokuta. Nelze tedy argumentovat tím, že předmětné finanční prostředky zamýšlel investovat. Nelze tak zohlednit ani ušlý zisk. Není třeba posuzovat, zda pokuta převyší ušlý zisk. Pokuta má plnit funkci represivní a preventivní, jak již bylo řečeno výše. Soud již uvedl a zdůvodnil, z jakého důvodu nebyla pro žalobce pokuta likvidační. Námitky jsou tedy nedůvodné.
89. Soud neshledal pochybení ani stran výpočtu pokuty. K procentuální výši pokuty se zdejší soud vyjádřil výše. K tomuto lze rovněž odkázat na rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 15/2013-56: *„Nelze po správních orgánech očekávat přesné zdůvodnění, proč byla uložena pokuta zrovna ve výši 200.000 Kč a nikoliv například ve výši 210.000 Kč. Podstatou správního uvážení je, že s ohledem na pestrost možných situací není možné nastavit žádný univerzální vzorec pro výpočet konkrétní výše pokuty. Pokud by tomu tak bylo, zahrnul by jej bezesporu zákonodárce přímo do zákona. Z hlediska soudního přezkumu je rozhodné, že výše pokuty byla uložena v zákonném rozmezí a řádně zdůvodněna, bylo přihlédnuto ke všem zákonným hlediskům a úvahy žalované se pohybují v mezích správního uvážení.*“ I tuto námitku žalobce tak soud shledal nedůvodnou.
90. Závěrem soud uvádí, že Předseda společně se žalovaným dostatečně prokázali, že mezi Soutěžiteli byla uzavřena kartelová dohoda. Vzhledem k výše uvedenému má soud za to, že Předseda postupoval správně, pokud rozklad žalobce zamítl.

IX. Závěr a náklady řízení

91. Soud tedy shledal námitky žalobců neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s.
92. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemají proto právo na náhradu

nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. listopadu 2023

Zuzana Bystrická v.r.
předsedkyně senátu